

Nebahat

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 19 Şubat 2025

İklimin ikilem yüklü seferberliği elbet geceyi teneffüs ettiğim bir yenilgi.

Aşkın açkırtayı nedir Nebahat?

Hani aşkın karekötünü aldığın o yıldızlı gece ve gözlerindeki yıldızları saymaktan alamamıştım kendimi. Aslında hükmünü yitirdin sen ve hürmet ettiğim senden arda kalan yıldız tozları işte seni peşinen takip ettiğim ama gecenin karanlığına kavuşan.

Benim bir rütbem yok, Nebahat hatta gömleklerim ütüsüzdür sanırım ruhumun saçaklarına uyum sağlayan tek şey de giydiğim o uyduruk gömleğin kuyruğudur ve ben asla arkamı toplamadım bu hayatta ne de olsa dağıtmadım hiçbir yeri. Varsa yoksa içimin neşriyatı elbet sükselidir benim acım ve aşkım ve ben çeşme başı aşığı o köylü kızlara nasıl öykünüyorum, bir bilsen...

Gel gör ki şehirli bir kızım ben hatta şehrin müdavimi hatta muadilidir yüreğim İstanbul'a en çok da benim yakıştığımı şerh düşünüyorum.

Sefil şehir.

Terk edilen.

Şehla denizinde İstanbul mısralarının sakinliğini koruduğu o hengâmede bile sağ kalan tek şehir elbet kalan sağlar bizimdir diye irdeleyen kimse ve işte sonunda şehrin şebeke sistemi de çöktü ya elbet fabrika ayarlarına illa ki dönecek İstanbul.

Nebahat, sevgili Nebahat aslında içimden gelen de değil sana sevgili Nebahat diye hitap etmek ama. Eski dostuz biz ama: üstelik eski dosttan...

Ah, eski dosttan nasıl da düşman oluyormuş ve ben bunu ancak sen gidince anladım ve senin düşmanlarını tanımayı nasıl da istiyorum ne de olsa düşmanımın düşmanı benim illa ki dostumdur...

Az geçmedi zamanımız bir arada: benim doğum günüm seninki bir de kızıninki. Sahi, kaç yaşına geldi o bıcırık?

Ne safım, değil mi? Eh, sağlığım dillere destandır ve seni günlerce aylarca aradığım o uzun yaz günleri nihayetinde telefon açıldı bir de ne göreyim o elimde büyüyen kızın nasıl da azarlıyor beni.

“Düş yakasından annemin.”

Düşman başına, Nebahat. Sen ne ara terbiye ettin de bu çocuğu gelmiş beni azarlıyor telefonda?

Gittiğin gün yıkıldım ben, Nebahat ve nasıl olduysa o geceyi sağ salim atlattım. Hangi gece mi?

Hani uçurumun dibine gelip de tam da atacakken kendimi uçurumun dibine...

Verilmiş sadakam varmış Nebahat ve üzerimdeki kem gözün sen olduğunu neden sonra anladım.

Yıllar var ki görmedik birbirimizi ve o gün...

Hani güneşin battığı dakikalarda seni bir anda yanımdan geçerken fark ettiğim ve sen yüzüme bile bakmadın, Nebahat.

Eh, yüzün yoktu be kızım ne de yüz vermişim ben sana bir ömür.

Sırlarımı, acılarımı paylaştım sen de az paylaşmadın benle.

Sözcüklerim kibirli artık ama sana karşı çünkü içimdeki enginliği çorak toprağa döndürdün ve işte insanlara duyduğum inancı o gün yitirdim ben. Gerçi denedim yeniden seninle konuşmayı ama...

Çok değişmemişsin ama çok çökmüşsün ve yüzündeki nur çoktan terk etmiş seni de dolaştığımız daracık sokaklarını İstanbul'un da.

Sen gittin.

Geride ben kaldım bir de yaralı şehri İstanbul ve işte birbirimize iyi geldik ansızın ve anladım ki; yalnızlık sadece bana mahsus değilmiş üstelik sevdiğim bir ordu dolusu insan var, Nebahat ve buna vesile olan yazarak kazandığım dostlarımdır.

Kaybettiğimi düşünmüştüm bir ömür ve kaybolduğumu ama içimdeki ve gözlerimdeki ışık asla sönmedi ve severek ihya ediyorum yüreğimi üstelik çocukluğumdan beri ve bunu en iyi sen bilirsin ne de olsa kaç senemiz beraber geçti aynı sınıfta aynı okulda aynı sırada.

Sonra sen evlendin bense senin adına hep mutlu oldum hatta yeri geldi senden çok mutlu oldum ve sandım ki sen de benimle aynı duyguları paylaşıyorsun.

Rengin ne şimdi, Nebahat?

Aslı astarı olmayan o verdiğin hükümler ne, Nebahat?

Sezilerimde yaşattığım sendin ve ne çok sevdim seni, Nebahat ve sen de beni seviyordun.

Bingo.

Sana verdiğim sevginin kaç mislini veriyorum şimdi dostlarıma ve yazarak aştığım bir sürü problem belki de problemlerimi ve hüznümü sevmeyi öğreten Rabbim sayesinde minicik bir detaydan nasıl da mutluluk duyuyorum.

İnsan acılarını sever mi Nebahat?

Peki, insan canını acıtanları sever mi?

Ben hep sevdim, Nebahat ama sevgisiz bir dünyanın bana vereceği sevgiyi beklerken kendimi unutmuşum sevmeyi.

Sonra ne mi oldu?

Neler olmadı ki, Nebahat ve senin de haberlerini alıyorum ve mutsuzluğuna şaşışıp kalıyorum çünkü sen hep ben olmak istedin bense beni senle bölüştüm sonra kendimden sıdkım sıyrıldı derken bir gece durduk yere kendimi bir şeyler karalarken buldum.

Elbet, sen gittikten sonra geride kalan boşluğu doldurmam adına Mevla'm bana imkân verdi ki şiir dahi okumayan ben, gördüm ki hayat da ben de şiirin ta kendisiymişiz.

Bir de ne göreyim...

Bir ömür aslında bir şiirin içinde yaşamışım ben elbet adını bilmediğim bir şiirmiş bir ömür bana eşlik eden ve işte yazmaya başlamamın üzerinden sekiz sene geçmişken artık eminim ki ben bir şiirim ve sen de arka kapısıymışsın şiir hanının.

Hancı mıyım yolcu mu?

Ne fark eder ki ne de olsa gidip gelmelerimin mealidir iç sesimdeki coşku ve sevmeyi seven bir insan olarak şükrediyorum Rabbime beni bana yakın kıldığı için ve yine Rabbim sayesinde haddimden fazla seviyorum dostlarımı ve onlar sayesinde tutunuyorum hayata elbet Allah'ın izniyle ve işte büyük aşkım iken kalemle ettiğim her hasbıhal bir şekilde sayfaya nüksediyor.

Şiir aşkım nüksetti şimdi, Nebahat bu anlamda seni yolcu ediyorum kendi karanlığına teslim olmuşken sen, ben içimdeki aydınlıkla geceyi bile aydınlatabilirken...